

“.....ชะตาชีวิตของมนุษย์เราเนี่ย บางครั้งมันช่างเป็นสิ่งที่บัดซบเสียจริง มันบันดาลความเป็นไปต่าง ๆ นานาให้กับเราอย่างเลื่องไม่ได้ มันยึดเยียดเอาสิ่งซึ่งเราไม่พึงปรารถนามาให้อย่างหน้าตาเฉย บางครั้งก็บังคับให้เราต้องพบกับความพินาศย่อยยับหรือไม่ก็เป็นอย่างน้อยมันยัดเยียดให้เราต้องอยู่อย่างซังกะตาย และบางครั้ง มัน เปิดประตูรับความสุขสมหวัง เข้ามาให้เราอย่างชนิดที่คาดคิดไม่ถึง นี่แหละ คือความบัดซบของมันละ.....”

หมอพรหมทักกล่าวขึ้นด้วยใบหน้าที่แดงก่ำ เพราะฤทธิ์เหล้า และพวกเรสาม-สี่คนต่างก็มีอาการไม่ผิดกับหมอ ในวงเหล้าของเราหมอพรหมทัก จะเป็นคนที่พูดมากที่สุด และบางครั้งหมอจะสรรหาเรื่องแปลก ๆ มาเล่าให้พวกเราฟังได้อย่างน่าฟังที่สุด

“นี่แน่ะ .....ผมเคยรู้จักผู้หญิงคนหนึ่ง เจ้าหล่อนถูกชะตาชีวิตเล่นตลกเข้าให้อย่างเจ็บปวด.....”

หมอเปรยขึ้นพร้อมกับเทน้ำสีเหลือง หายพรตเข้าไปในลำคอ แล้วพูดต่อ

“ใครจะฟังบ้าง.....ผมจะเล่า”

พวกเราทั้งหมกต่างพยักหน้าว่าอยากฟัง

แล้วหมอก็เริ่มเล่า แต่ก่อนที่จะเล่าหมอไม่วายหันไปส่งไอ้ตี๋ ให้ยกกับแก้มและเหล้ามาเพิ่ม

“เรื่องที่ผมจะเล่าเนี่ย เมื่อพวกคุณฟังแล้ว อาจจะรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องที่แสนจะธรรมดา แต่สำหรับผมแล้วเรื่องนั้นเคยสร้างความสะเทือนใจให้ผมอย่างรุนแรง ในช่วงอายุเกือบห้าสิบปีของผมเนี่ย ผมไม่เคยพบเรื่องใดที่จะสะเทือนใจผมเท่ากับเรื่องนี้ มันยังเกาะแน่นอยู่ในความรู้สึกของผมตลอดเวลา แม้ว่าเวลาจะล่วงเลยมาถึงสิบกว่าปีแล้วก็ตาม

ผมเคยเห็นและรู้จักหล่อนตั้งแต่หล่อนยังเด็ก ๆ ฐานะและตระกูลหล่อนค่อนข้างสูง หล่อนจึงเติบโตขึ้นมาท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่ดีงาม ได้รับการอบรมมาอย่างดี ทำทางหรือ อิริยาบถการเคลื่อนไหวของหล่อนจึงดู ละมุนละไม แต่ทว่าแฝง ความ สง่า เอาไว้อย่าง น่ารัก ที่สุด

หล่อนแต่งงานเมื่ออายุย่างเข้าวัยยี่สิบเอ็ด สามีของหล่อนเป็นข้าราชการในตำแหน่ง ที่มีเกียรติ มีคนนับหน้าถือตามากมาย และเป็นคนที่เด่นอยู่ในสังคมสมัยนั้นอีกด้วย เมื่อ แต่งงานกันแล้ว หล่อนก็ไปอยู่กับสามี ครองชีวิตรักอยู่ด้วยกันแถว ๆ ชานเมืองนี้เอง

สี่ปีผ่านไป ! มันช่างเป็นชีวิตที่จำขึ้นแสนหวานเสียนี้กระไร ต่างฝ่ายต่างเอาอก เอาใจซึ่งกันและกันอย่างน่าอัศจรรย์ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ชีวิตสมรสของคนทั้งสองก็ยังไม่มีความสุขอย่างสมบูรณ์แบบ เพราะเหตุว่าชั่วระยะสี่ปีที่แต่งงานกันนั้น หล่อนไม่มีท่าว่า จะท้อง

หล่อน—หรือ สามี ใครคนใดคนหนึ่ง อาจจะผิดปกติในเรื่องนี้หรือไม่ก็ อาจจะไม่ได้ผิดปกติทั้งคู่ แต่คนทั้งสองก็ยังไม่เป็นทุกข์กังวลหรือวิตกในเรื่องนี้เท่าใดนัก ยังคงรักใคร่ กันอย่างสุดซึ้ง—เหมือนเดิม

แล้ววันหนึ่ง.....จุดเริ่มต้นของความขมขื่นในชีวิตของหล่อนก็อุบัติขึ้นอย่างคาด คิดไม่ถึง นั่นคือ หล่อนถูกข่มขืน ! และคนที่ข่มขืนหล่อนก็คือ คนขับรถของสามี หล่อนนั่นเอง

คืนนั้นสามีของหล่อนติดราชการในต่างจังหวัด และเขาต้องนอนค้างคืนในต่างจังหวัด ประมาณ สอง—สามคืน นายชั้น คนขับรถ เมื่อขับรถไปส่งเจ้านายในต่างจังหวัดเสร็จแล้ว ก็ขับรถกลับมาคืนที่บ้าน เนื่องจาก นายผู้ชายไม่มีความจำเป็นที่จะใช้รถในต่างจังหวัด

ปรากฏว่ารถซึ่งนายชั้นขับกลับมาคืนนี้ มีรอยบุบและสีดลอกไปแถบหนึ่ง เนื่องจาก คงไปชนอะไรเข้าสักอย่าง และชั่วร้ายหล่อนยังได้กลิ่นเหล้าจากตัวของนายชั้นอีกด้วย

เมื่อเห็นสภาพของรถที่เสียหาย แถมคนขับยังมีกลิ่นเหล้าติดตัวมาอีกด้วย หล่อนจึงเกิดความโมโหขึ้นมาอย่างสุดขีด เพราะหลักฐานมันพ้องอยู่ชัด ๆ ว่าเป็นเพราะนายชั้นกินเหล้าเข้าไป จึงได้ทำให้รถเสียหายอย่างนี้

ความเป็นผู้หญิงทำให้หล่อนระบายอารมณ์โกรธออกมาด้วยวาจาที่รุนแรง และถึงกับออกปากว่า เมื่อสามีกลับมา ก็จะทำให้ไล่นายชั้นออกจากงานทันที

ความมีเมตตาสมกับคำพูดอันรุนแรงของหล่อน ทำให้นายชั้นกระโจนเข้าหาหล่อนอย่างบ้าคลั่ง ร่างของหล่อนถูกกอดรัดอย่างแนบแน่น หล่อนพยายามดิ้น แต่ใครหรือจะช่วยหล่อนได้ ในเมื่อที่บ้านของหล่อนขณะนั้น มีเพียงหล่อนคนเดียวเท่านั้น

ในที่สุดหล่อนก็เสียวัวให้กับนายชั้น!

“เชยชิ้คุณนาย เชยไล่ผมได้เลย คนอย่างผมชีวิตมันไม่มีความหมาย และอ้ายที่ผมข่มขืนคุณนาย คุณนายจะไปแจ้งความก็ได้..”

นายชั้นเอ่ยขึ้นอย่างไม่สะทกสะท้านในขณะที่หล่อนกำลังสะอื้นไห้ ด้วยความเสียตายตัวเอง ที่ต้องพลากทำเสียให้กับคนอย่างนายชั้น

“ผมจะอยู่ที่ไหน ก็อยู่ได้ ถึงในคุกก็เถอะ เพราะคนอย่างผมชีวิตมันจะเป็นอย่างไรก็ได้... ไม่มีชื่อเสียง ไม่มีเกียรติเหมือนคุณนาย... ผมจึงอยากทำลายให้คุณนายไปแจ้งความ ฮะฮ่า... มันคงจะเป็นเรื่องที่น่าขำพิลึก หากใคร ๆ เขารู้ว่า คุณนายที่แสนสวย ภรรยาข้าราชการ ตำแหน่งสูงเกียรติ ต้องตกเป็นเมียของคนอย่าง นายชั้น ฮะฮ่า...”

นายชั้นพูดด้วย น้ำเสียง ที่แสดงถึงความมีชัย แล้วก็พยายามโน้มน้าว จิตใจของหล่อนให้เกิดความหวาดกลัว ด้วยคำพูดอีกต่อไปว่า....

“ถึงคุณนายไม่แจ้งความ แต่พรุ่งนี้ผมก็จะเอาเรื่องนี้ไปโพนทนาให้ชาวไร่... ระหว่างคุณนายกับผม คูชิว่า ใครจะเสียชื่อมากกว่ากัน... และไม่ใช่คุณนายเพียงคนเดียวนะ สามี่ของคุณนายก็ต้องพลอยเสียเกียรติ เสียชื่อเสียงไปอีกด้วย..”

คำพูดของนายชั้น หล่อนได้ยินทุกคำ หล่อนหลับตามอง เห็นความย่อยยับ ที่จะตามมา อย่างน่ากลัว หมกกันครวญเืองชื่อเสียง เกียรติยศของหล่อน และของสามี

หล่อนจะทนมองหน้าผู้คนได้ละหรือ อย่างอื่นนั้นหล่อนพอทนได้ แต่เจ้าความอับอาย ชายหน้านี้ซิ มันเป็นเรื่องยิ่งใหญ่แน่ จจริงอยู่หล่อนไม่มีความผิดสักนิด แต่สามีของหล่อนเล่า ...เขาจะเอาหน้าไว้ไหน อ่า! มันช่างเป็นสิ่งที่โหดร้ายเสียเหลือเกิน

“อย่าทำลายชื่อเสียงของฉันเลย กรุณาฉันเถอะ นายชั้น”

ในที่สุดหล่อนไม่มีทางใดดีกว่า การพูดดี ๆ กับนายชั้น “ฉันขอโทษที่ได้พุดรุนแรงกับนายชั้น เอะเถอะเรื่องรดที่เสียหายนั้น ฉันจะช่วยพุดแก้ตัวกับสามีของฉันเอง... ขออย่างเดียว อย่าเอา เรื่องนั้นไปพุด... นี่กว่าเห็นแก่สามีของฉันเถอะ เอะละนี่ก็ตึกแล้ว นายชั้นกลับบ้านเสียเถอะ..”

ตัวคำของหล่อน แสดงออกถึงความหวาดกลัว อย่างเด่นชัด จนนายชั้นรู้ว่าบัดนี้ ตนเองกำลังมีแต้มเหนือกว่า ฉะนั้นแทนที่จะกลับบ้าน นายชั้นกลับรบร่างของหล่อนเข้ามา กอดจูบอีกครั้งหนึ่ง

“กรุณาฉันเถอะ... ปล่อย” หล่อนร้องอย่างตกใจ

“อย่าห่วงตัวไปเลยคุณนาย ไหน ๆ คุณนายก็ตกเป็นของผมแล้ว คินนี้ให้ผมชื่นใจ สักคืนเถอะ... หรือว่าจะให้ผมเอาเรื่องนี้ไปพุด”

หล่อนอยากร้องไห้ แต่คำขู่ของนายชั้น ทำให้หล่อนไม่อาจขจัดขึ้นได้!!

แล้วเรื่องราวที่เกิดขึ้นระหว่างหล่อนกับนายชั้น ไม่มีใครทราบได้ มันเป็นความลับที่รู้ กันเฉพาะหล่อนและนายชั้นเท่านั้นเอง

และผู้หญิงอย่างหล่อน ซึ่งมีวัยแต่ยี่สิบหกเท่านั้น ซึ่งก็ยังมีความอวบอืด และเต่งตึง เหมือนสาวรุ่น แถมยังมีความสวยงามอย่างเพริศพรั่งอีกด้วย ไม่มีวันเสียหุละ ที่คนอย่างนาย ชั้นจะปล่อยหล่อนอย่างง่าย ๆ ในเมื่อตนเองมีอำนาจเหนือหล่อนอยู่

หล่อนจึงเปรียบเสมือนเหยื่ออันโอชะ ที่นายชั้นสามารถจะขบเคี้ยวเล่นได้อย่างสบาย

วันแล้ววันเล่า หล่อนต้องตกอยู่ในสภาพที่ถูกขังใจ หล่อนพูดไม่ออก บอกใครก็ไม่
ได้ ได้แต่ทนเก็บความขมขื่นปวศร้าว เอาไว้เพียงผู้เดียว

ตอนกลางวัน หลังจากที่นายชั้นขับรถไปส่ง เจ้านายถึงที่ทำงานแล้ว ตนเองก็หวน
กลับมาหาหล่อน...

วันแล้ววันเล่า หล่อนไม่สามารถสลักใจมนุษย์ชาติคนนี้ออกไปพ้นได้ หล่อนพยายาม
คิดหาทางแก้ไข...แต่ก็หมดปัญญา เพราะหล่อนยังอ่อนแอต่อโลกมากนัก

อีกห้าเดือนต่อมา หล่อนรู้ตัวว่ากำลังมีท้อง

หล่อนท้องกับใคร? ท้องกับสามีของหล่อนเอง หรือว่ากับนายชั้น นี่ก็ปัญหาชีวิต อันหนักหน่วง ที่ขมวดปม
เข้ามาให้หล่อนต้องพบกับความทุกข์ทรมานมากยิ่งขึ้น หล่อนจะแก้ไข อย่างไร หากว่าเด็กที่เกิดออกมา มีใบหน้าคล้ายกับ
นายชั้น เรื่องของหล่อน คงจะแดงโร่ออกมา แล้วสามีของหล่อน เขาจะคิดอย่างไร หล่อนจะเอาหน้าไว้ที่ไหน...! หล่อน
จะหนีความอับอายได้พ้นละหรือ? และถ้าหากว่าหล่อนจะสารภาพเรื่องนี้ ให้สามีฟัง... เขายังจะยอมให้อภัยในความผิด
พลาดของหล่อนอีกหรือไม่ ในเมื่อ หล่อนได้บังคับเขามาถึงห้าเดือนแล้ว

วูบหนึ่งของความคิด หล่อนอยากฆ่าตัวตาย เพื่อหนีหน้าจากความอับอาย แต่ังก่อน!
มันเป็นเพียงความคิดของ หล่อนเท่านั้นเอง

ในที่สุด หล่อนตัดสินใจเข้ามาหาหมอที่คลินิก หล่อนเล่าเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับ
หล่อนให้หมอฟังจนหมดสิ้น แล้วก็ขอร้องให้หมอช่วยทำลายเด็กในท้องของหล่อนเสีย

ให้ตายเถอะ! คำขอร้องของหล่อนมันคือการเชิญชวนให้หมอประกอบ อาชญากรรม
ที่ผิดกฎหมายและศีลธรรมอย่างร้ายแรงทีเดียว ผมปฏิเสธ หล่อนไปอย่างสุภาพ และ
ได้แนะนำให้หล่อนเล่าเรื่องนี้ให้สามีทราบเสีย เพื่อจะได้หาทางป้องกัน หรือว่ากำจัด นาย
ชั้น เสียตามกฎหมาย ผมพยายามปลอบใจหล่อนว่า หากเขารักหล่อนจริงแล้ว เขาก็
คงเห็นใจและให้อภัยในความผิดพลาดของหล่อนได้

หล่อนจาก คลินิก ของผมไปด้วยความผิดหวัง

...อีกสามวันต่อมา ผมได้รับข่าวว่าหล่อนตายเสียแล้ว...”

หมอพรหมทัต หยุดคำพูดลง พร้อมกับคว้าชวกเหล้ามารินใส่แก้ว

“หล่อนฆ่าตัวตาย!” ใครคนหนึ่งในกลุ่มของเราโพล่ง ออกมาเหมือนจะช่วยสรุป

หมอพรหมทัต ยกแก้วเหล้าขึ้นกรอกเข้าปาก สองสามอีกแล้วก็ส่ายหน้าไปมา

“คุณเข้าใจผิดถนัด... หล่อนถูกฆ่าต่างหาก” หมอกล่าวัยม ๆ มองหน้าคนพูด

พวกเราต่างนิ่งเงียบ หมอพรหมทัตจึงอธิบายต่อ

...หล่อนและ นายชั้น ถูกยิงตาย ในสภาพเปลือยอยู่บนเตียงทั้งคู่ คนึงคือ สามีของ หล่อนนั่นเอง เทียงวันนั้น บังเอิญเขาไม่คอยสบายจึงกลับบ้าน แล้วก็พบนายชั้นกำลัง บรรเลงบทบนเตียงอยู่กับหล่อนพอดี”

พวกเราต้องตะลึงงัน รู้สึกเหมือนกับว่ามีก้อนอะไรแล่นมาจุกอยู่ที่คอ